

Der er adskillige, som taler haanligt — det gjaldt især den ærede Ordfører for de Konservative — om Nedrustning eller Afrustning. Men er da Forholdet ikke dette, at man i alle Stater, i alt Fald i alle parlamentarisk styrede Stater, for Tiden i høj Grad drøfter Nedrustningsspørgsmaalet? Det er maaske ikke just, fordi der er en særlig stærk Fredsvillie, men Krigstræthed i Forbindelse med de økonomiske Forhold, der findes rundt omkring i Staterne, gør, at man nu i fuld Alvor drøfter Nedrustning eller Afrustning rundt omkring, og det forekommer mig, at det Kor skulde vi helst slutte os til. Vi skulde ikke stille os op og sige, at det, vi vil, er et Neutralitetsforsvar, som vi dog — jeg gentager det — aldrig har Magt til at gennemføre.

Man er tilbøjelig til at sige, at vi er nødt til at have en Forsvarsordning, for ellers kan vi ikke være Medlem af Folkeforbundet. Jeg siger som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at dette er fuldkommen urigtigt, fuldkommen misvisende. Der findes overhovedet ikke i Pagten for Folkeforbundet noget, som angaar et militært Beredskab, tværtimod. Er Forholdet ikke netop det, at Folkeforbundet saavel som den Pagt, der danner Grundlaget for det, Samlingsmærket for de Stater, der har tilsluttet sig, forudsætter Nedrustning? Jeg synes, at man skal læse Forbundstraktatens enkelte Bestemmelser — jeg ser rent bort fra Indledningen, som for øvrigt er saa afgørende for Folkeforbundspagten —, som en vis Mand læser Bibelen, for at faa det ud af den, at der er Bestemmelser, som forpligter os til at have et vist Minimum af Militærvæsen. Nu skal jeg ikke komme ind paa Folkeforbundspagten Bestemmelser, for dem kender vi alle; i alt Fald bør hvert eneste Medlem af den danske Rigsdag kende Folkeforbundspagten Bestemmelser, og det bør især være Tilfældet med en lille Nation, fordi Folkeforbundet er det eneste, vi i Fremtiden har at holde os til. Men selv om man vil paastaa noget saadant, er det jo saaledes, at den Dag vi i den danske Rigsdag besluttede at træde ind i Folkeforbundet, tog vi vort Forbehold. Det kan være, der er en Del af de Medlemmer, som er traadt ind i Rigsdagen siden 1920, der ikke har været opmærksomme paa det Forbehold, vi den Gang vedtog, og jeg vil derfor gerne citere den Betænkning, som dannede Grundlaget for vor Tilslutning til Folkeforbundet. I denne Betænkning, som blev underskrevet af vore Repræsentanter i Genève foruden

af Udenrigsministeriets Embedsmænd, udtalte man følgende: „Ud fra de mindre Landes Synspunkt maa det derfor sikkert i Fremtiden som hidtil hævdes, at deres Andel i det internationale Liv og ligeledes deres Medvirkning ved Modarbejdelse af Retsbrud bør kunne finde Sted i saadanne Former, at de ikke udsættes for den umiddelbare Deltagelse i krigerske Forviklinger, der for dem, hvorledes Krigsoperationens Udfald i øvrigt bliver, næsten altid vil medføre ødelæggende Virkninger af langt dybere indgribende Art end for de store Lande, der desuden for sig kræver en afgørende Indflydelse paa Verdenspolitikken, som de mindre Lande for deres Vedkommende giver Afkald paa.“ Det var under den Forudsætning, vi tiltraadte Folkeforbundet, og saa kan det ikke hjælpe, at man kommer og siger, at vi har paataget os Forpligtelser til at deltage i krigerske Operationer fra Forbundets Side; det er fuldkommen urigtigt. Den danske Rigsdag har paa rette Tidspunkt taget det Forbehold, det var nødvendigt at tage samtidig med, at Danmark tiltraadte Forbundet. Nej, Forpligtelserne indskrænker sig og maa nødvendigvis indskrænke sig til det, der bestemmes i Forbundspagten Artikel 16, som vi alle kender, og som omhandler de Sanktioner, der i paakommende Tilfælde kan iværksættes, og som bestaar i, at den Stat, som bryder ind med Krig, skal fuldstændig isoleres. Det er vi i Stand til at gøre med den Ordning, der her tilstræbes.

Jeg havde haabet, at der kunde være opnaaet Enighed om Lovforslaget, og jeg havde forskellige Grunde til at nære dette Haab, men jeg indrømmer, at som Udtalelserne er faldet her i Dag, har det været et forfængeligt Haab. Naar jeg siger, at jeg har haft Grunde til at nære dette Haab, tænker jeg paa de Udtalelser, der fremkom i den af Folketingsudvalget angaaende Militærspørgsmaalet i Marts 1926 afgivne Betænkning fra et Mindretal, bestaaende af Venstres Medlemmer, Folketingsmændene Brøsen, H. P. Hanssen (Nørremølle), Kragh og Moltesen. De siger her, at Tidspunktet for Ændringer i den nuværende Militærordning er uheldigt; derfor kan de ikke tiltræde de Tanker, som ligger til Grund for Forslaget, eller Forslaget i det hele taget, og saa føjer de til: „Sandsynligvis staaer Tyskland foran Optagelse i Folkenes Forbund, men uden at man har Klarhed over Virkningen deraf. Endvidere er der endnu Uvished